

Jeg vil gerne sige, at hvis man for alvor vil sikre åbenhed og troværdighed i forbindelse med privat sponsorering, så er det nødvendigt bl.a. at sikre, at sponsorerede stillinger uhindret besættes gennem åbne opslag, at sponsorerede stillinger navngives efter bevillingsgivere, og at – jeg hørte også, det var et synspunkt, som fru Elisabeth Arnold ikke var afvisende over for – sponsorerede forskere forpligtes til altid at oplyse deres finansieringskilde, både hvad angår publicering og sandelig også andre former for faglig optræden, f.eks. i forbindelse med faglige konferencer.

Jeg skal i hvert fald give Enhedslistens tilsagn om, at de her små brikker, vi nu bliver enige om, forhåbentlig bliver startskuddet til en skarpere debat om de her ting, ikke mindst inden for sundhedssektoren.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. 20 af Søren Kolstrup (EL), Lise Hækkerup (S), Hanne Severinsen (V), Brian Mikkelsen (KF), Christine Antorini (SF), Klaus Kjær (DF), Susanne Clemensen (CD), Elisabeth Arnold (RV), Tom Behnke (FP) og Tove Videbæk (KRF) (se foran) vedtoges enstemmigt med 106 stemmer.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 65:

Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af satspuljen.

Af Frank Aaen (EL) og Jette Gottlieb (EL).
(Fremsat 1/12 98).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Regeringen kan ikke anbefale Folketinget at støtte Enhedslistens forslag, og det skal jeg ganske kort begrunde.

Jeg mener faktisk, at den aftale, en lang række partier lavede i 1990, har skabt en overordentlig ønskværdig politisk stabilitet om den måde, hvorpå indkomstoverførsler reguleres.

Der findes ikke nogen entydig videnskabelig metode. Det er en politisk afgørelse, og da vi havde oplevet næsten et årti med stærkt delte meninger her i Folketinget om, hvorvidt overførsler skulle reguleres, og på hvilken måde de skulle reguleres, fandt jeg dengang, som jeg finder det nu, at det var et betydeligt fremskridt, at der blev skabt den tryghed omkring indkomstoverførslerne, som ligger i satsreguleringsmekanismene.

Det, som Enhedslisten har kritiske bemærkninger til, er vel især afhøvlingen af de 0,3 pct. i den generelle regulering hvert år til fordel for satsreguleringspuljen, som skal tilgodese specifikke behov i den gruppe, der modtager indkomstoverførsler.

Om det punkt vil jeg gerne sige, at jeg mener, det i sin idé er rigtigt, at vi har gjort det muligt for Folketinget at tilgodese overordentlig fornuftige, vigtige, særlige tiltag for svage grupper og sikret finansieringen til det endnu igennem et tiår.

Jeg er selvfølgelig også opmærksom på den kritik, der har været, som går ud på, at man, på grund af at så mange partier skal enes om udmåntningen af satsreguleringspuljen, også nogle gange har fordelt nogle af midlerne på en måde, som kunne kritiseres som værende på kanten af det oprindelige formål og den oprindelige tankegang.

Jeg er enig i, at der er projekter, der falder ind under den kritik igennem de mange år, ordningen efterhånden har eksisteret. Det tror jeg, alle partierne bag satsreguleringsforliget var enige i, og vi tog faktisk en drøftelse, som jeg husker det, for godt et års tid siden om denne sag, og der var rundt om bordet i forligspartikredsen enighed om at stramme op, så man var sikker på, man holdt sig inden for sine egne hensigter, da aftalen blev lavet i sin tid.

Der var også på det tidspunkt en diskussion, fordi jeg spurgte partierne, om de ønskede, at dette forlig skulle have holdbarhed også ud over næste valg, eller om vi i fred og ro skulle